

Saafrømt en saaledes ansat Person uberegtiget afskediges i Utide, eller Ansættelsen ophører i Utide, idet den ophæves af den ansatte som Følge af Principalens Kontraksbrud, kan vedkommende naturligvis ikke være bunden af Konkurrenceforbudet. Omvendt maa Konkurrenceforbudet vedvare, saafrømt Ansættelsen ophører som Følge af Kontraksbrud fra den ansattes Side.

Er Ansættelsen sket paa ubestemt Tid, og Principalen blot benytter sig af sin Ret til at bringe den til Ophør ved endelig Opsigelse, kunde det maaske omtvistes, om ikke Forbudet fremdeles maatte gælde, hvad det jo utvivlsomt gør, naar Forholdet ophører ved det paa Forhaand aftalte Tidspunkt. Da Øjemedet med Konkurrenceklausulen hovedsagelig er at hindre den ansatte i mod Principalens Vilje at forlade Stillingen og gaa over til en konkurrerende Virksomhed, synes det ikke rimeligt, om Principalen, naar det er ham, der har opsagt den ansatte, skulde kunne forlange, at Forbudet opretholdes. Dette bør formentlig gælde, selv om Principalen har haft en saadan i hans egne Forhold liggende, gyldig Grund til Opsigelse som f. Eks., at han som Følge af Indskrænkning af Virksomheden har maattet afskedige en Del af sit Personale. Udkastet § 40 bestemmer derfor, at Konkurrenceforbudet bliver uvirksomt, hvis vedkommende opsiges eller afskediges uden at have givet rimelig Anledning dertil. Har den ansatte derimod selv givet rimelig Anledning til Afskedigelsen, maa Konkurrenceforbudet forblive gældende, og det uanset, om det Forhold, der giver Anledning til Afskedigelsen, ikke kan tilregnes ham, saaledes f. Eks., naar han ved langvarig Sygdom bliver ude af Stand til at opfylde sine Pligter.

Tager den ansatte selv sin Afsked, vil han i Almindelighed være bunden ved Konkurrenceforbudet, men naar Principalens Undladelse af at opfylde sin Forpligtelse har givet ham gyldig Grund til Fra-trædelse, bør Forbudet være uvirksomt; hans Stilling i den omspurgte Henseende bør ikke blive ringere, fordi han i Stedet

for at hæve Aftalen paa Grund af Principalens Forhold opsiges Tjenesten til Ophør paa normal Maade. Ogsaa dette er udtalt i § 40.

4de Kapitel.

Almindelige Bestemmelser.

§ 41.

I adskillige Bestemmelser i Udkastet er en Viljeserklærings forbindende Kraft gjort afhængig af, at den, til hvem Erklæringen er afgivet, ikke havde eller burde have Kundskab om et vist Forhold eller iøvrigt var i god Tro. Dette er saaledes Tilfældet med Bestemmelserne i §§ 12, 20, 21, 22 og 26, 2det Stykke i Udkastets 2det Kapitel og i §§ 29, 2det Stykke, 30, 31, 1ste Stykke, 32, 2det Stykke, 33 og 34 i Udkastets 3dje Kapitel. Ingen af disse Bestemmelser indeholder nogen nærmere Regel om, hvilket Tidspunkt det i saa Henseende kommer an paa. For ikke at tynges Lovteksten i de enkelte Paragrafer for stærkt har man valgt i Udkastets § 41 at optage en almindelig Bestemmelse herom. Herefter kommer det principielt an paa det Tidspunkt, da Viljeserklæringen bliver den paa-gældende bekendt. Dette, der stemmer med Reglen i Udkastets § 8 om Tilbagekaldelse af Tilbud eller Svar, følger af almindelige Retsgrundsætninger. Naar Mangel af god Tro foreligger paa det Tidspunkt, da Erklæringen blev den paagældende bekendt, er der ikke hos ham vakt nogen Forventning eller Tillid, som fortjener Retsbeskyttelse.

Paa den anden Side bør en senere opstaaet ond Tro hos Modtageren af Viljeserklæringen som Regel være uden Indflydelse paa dens Gyldighed. Saasnart vedkommende i god Tro har modtaget Viljeserklæringen, maa han uden Risiko kunne træffe sine Foranstaltninger i Henhold til den; det vilde kunne paaføre ham ubillige Tab, hvis den Omstændighed, at han derefter bliver vidende om, at Viljeserklæringen lider af en Mangel, skulde medføre, at han